

Petr Hájek: Jsme zpátky: Politický proces s Andrejem Babišem. Ubohá fraška pro předvolební kampaň Fialy a spol.

- CZ24 News | 14. září 2022

PETR HÁJEK komentuje začátek politického procesu, jehož amatérské provedení překonává myslitelné a přináší poznámku Ivo Strejčka z IVK, která „kafkárnu“, v níž jsme se ocitli, přesvědčivě dokresluje

Takže ten amatérský politický proces konečně začal. Že musel Andrej Babiš stanout před soudem v absurdní kauze Čapí hnízdo – respektive kvůli údajně neoprávněně vyplacené „bruselské dotaci“ – je stejně (možná i víc) do nebe volající, jako byl proces s Alenou Vításkovou (dnes i v důsledku toho kandidátkou na prezidentský úřad). Ale co činí Babišův politický proces opravdu bezpříkladným, je jeho otevřené předvolební načasování.

Soudce Jan Šott určil k projednávání případu dobu čtrnácti dnů před komunálními a senátními volbami, v nichž je strana, které expremiér předsedá, v průzkumech jasným favoritem. Tento „soudce“ je totiž specialista na politické kauzy. Byl to on, kdo kromě jiných nespravedlivě odsoudil někdejšího ministra a šefa Věcí veřejných Víta Bárta. Nadřízený soud mu sice po odvolání případ vrátil – ale soudce se odmítl jeho závěry řídit (navzdory tomu byl pak Bárta osvobozen, a Šott dál soudí). I to je u nás možné. Protože u nás je už možné – nejen v justici – cokoli.

Už to, že Šott (libující si ve světlech televizních kamer, především té „české“) vůbec případ na stůl dostal, je podivnou „náhodou“ (náhody neexistují, jen neviditelné souvislosti a překvapivé shody okolností, jimž nerozumíme, proto si od nich pomáháme odkazem na „náhodu“). Že by opravdu údajné „náhodné počítačové“ přidělování kauz u soudu? Kdo vlastně dělal tomu stroji „algoritmus“, a kdo s ním pracuje?

Ale o to vlastně nejde.

Fraška venku, aneb Chvilky pro totalitu

MIPRD (Milión chvilek pro demokracii) nám to hlavní oč jde – a kouzlem nechtěného i sám sebe – představil nad jiné poutavě. Na zahájení líčení dopravil před soud klec s figurínou obviněného. Těžko si představit otevřenější pokus o nátlak na takzvaně nezávislý soud – v duchu nezapomenutelných tradic procesů po „sametové revoluci“ 1948. Šotta sice není nutno k ničemu tlačit, v duchu týchž zmíněných tradic má už „výrok“ dávno připravený, a formální projednávání je pouze fraška, ale i tak: Nechutnost „kovaných demokratů“ mu měla připomenout, že ho jako malý Velký bratr soudruzi bedlivě sledují.

Šlo o takové přestřelení (současnou protektorátní už opět dvojjazyčnou češtinou „overkill“), že hrůzou zaržála i korporátní média: Tohle přece nesmí být vidět! A tak MIPRD za asistence policie nádobíčko rychle sbalil, a nezmínila se o něm (nepochybně s přemáháním) ani ČT, která si jej točila. Jak by ne, když i hlavní „žalobce“ Miroslav Kalousek (byznysmeni z jeho okruhu prázdnou mediální kauzu Čapí hnízdo vyrobili) ukázal divadlu palcem dolů. Nebude o něm proto psát ani nejhlubší stoka (Fórum 24), kterou MK vytvořil před lety – jako hlavní údernou mediální pěst právě proti Babišovi. Ostatně F24 teď dostalo velké prachy (z našich daní) od vlády na kampaň k obhajobě zločinů Fialovců, tak bude mít co dělat.

Fraška uvnitř, aneb Kdo seje vítr

Na představení vydal soudce Šott pro publikum vstupenky, protože ČT po své propagaci kafkaovského procesu usoudila, že přiláká tisíce lidí (k falešné demonstraci MIPRDu) – a on tomu uvěřil. Komu jinému by měl věřit? A proto si vyžádal i největší sál (Horákovou a spol. soudili v ještě větším, ale na to ani Šott zatím nemá). Sál se ale taktak zaplnil – a mohlo se začít.

Obžaloba byla ještě slabší, než by jeden čekal. Přesně podle onoho poněkud vulgárního rčení o praktické nemožnosti upletení biče z výkalů, jenž nakonec postrčíka bičujícího. Ukázalo se, že hlavním „podezřelým“ je bývalá manažerka Agrofertu (Jana Mayerová – Nagyová), Andrej Babiš spíše jen „přisedící“. Přesto prokurátor navrhuje oběma podmínku (tři roky na pět let), ale pokutu půl miliónu pro paní Nagyovou a deset miliónů (!) pro „přisedícího“ (domnělého inspirátora) Babiše.

Tak pravil soudce Lynč

To ovšem Šotta neuspokojilo – a vzal si i roli obžaloby: prý by „čin“ mohl být během řízení také pozměněn na „poškození finančních zájmů Bruselu“. Tahle nepředstavitelná drzost – tváří v tvář tomu, co Brusel právě s našimi ukradenými penězi za energie provádí – jen dokreslila podstatu procesu. Souzení by měli být ti, kteří ve Strakovce za desítky a stovky miliard smrtelně poškozují české zájmy v prospěch Bruselu (Berlína).

Babiš je souzen za nic. Jde pouze o předvolební zneužití justice – jako již mnohokrát. Obžaloba, Šott i korporátní média, jen znovu – ve své nekonečné tuposti – sejí vítr. O to větší bouři nakonec sklídí.

Vláda ve stejnou dobu zasedala (ne zase dala, protože tahle kromě neštěstí nedá nic), aby se pokusila vytvořit mlhu nad svými skutečnými – nikoli antibabišovsky virtuálními – zločiny. A zatímco cenzuruje a protiústavně vypíná svobodná média – jako nedávno Protiproud – těm korporátním rozdává ze zadluženého státního rozpočtu milióny, aby pro ni dělala předvolební kampaň (viz dar pro Kalouskovo Forum 24).

A co že nám chystá za pohádky, zatímco se (marně) pokouší kriminalizovat svého hlavního „soka“ (kohouta na stejném smetišti), na nějž prostě nemá?

Ivo Stejček: Zastropování jako vysvobození?

Všem dnešním deníkům a ostatním médiím dominuje informace o včerejším vládním rozhodnutí zastropovat ceny energií. Už samo slovo „zastropování“ zřejmě v lidech vzbudí pocit „ulehčení“, snad i „zabezpečení“ před všemu myslitelnému se vymykajícím cenám elektřiny, plynu a konec konců i nafty.

Je ovšem pocit „zase bude dobře“ správný a je na místě? Není v důsledku ono zastropování pouze formou legalizace, akceptace podmínek, které nám vnuly „zelené“ politiky a následně nastavili producenti a distributoři energií? Vždyť pokud se před rokem obchodovala elektrická energie v cenách 50 euro/1 MWh a „zastropování“ se pohybuje kolem 200 euro/1MWh, pak nám elementární počty říkají, že naše „vládou ochráněné“ účty za elektřinu budou prostě čtyřikrát vyšší. To máme brát jako vysvobození?

Zastropování cen není žádná spása. Je to vytváření dalších nerovnováh v ekonomice. Je to další proinflační impuls. Umělá manipulace s cenou je opuštění základní informační kotvy na trhu, kterou cena je. Že se asi o trhu s energiemi mluvit nedá, neboť jeho dnešní podoba je výsledkem politických manipulací, je dávno jasné. A přesto rezignace na cenu jako informaci nám brání hledat právě

příčiny, proč ceny takhle blázní.

Za všechno může Pekarové Putin?

Někdo bude mít snadnou odpověď: válka na Ukrajině. To sice souvisí, ale odpovědí není, neboť ceny energií začaly prudce stoupat vzhůru dávno předtím. Skutečnou příčinou je „boj za klima“, snaha o „bezuhlíkovou Evropu“, což se ale říkat nesmí. Takže pokud proti takovým fantasmagoriím neprotestujeme a nebráníme se jim, pak je naší povinností trpělivě – až k chudobě – snášet důsledky prostředí znetvořeného klimatickými politiky.

Aktuální ceny energií jsou informací, jejíž poselství evropská společnost nemá odvahu pochopit, a tedy i řešit, jsou důsledkem Green Dealu a revoluční cesty k „beztrídní klimaticky neutrální společnosti“.

Snadnější chápání současných ekonomických a společenských problémů – opět neomylně hloupě – nabídla předsedkyně sněmovny Pekarová Adamová. Ve svém propagandistickém rozhovoru pro Lidové noviny řekla: „... chci poprosit lidi, aby ... spotřebovávali co nejméně plynu, protože jeho spotřebou pomáháme financovat Putinovi jeho běsnění na Ukrajině. I tak můžeme přispět k tomu, abychom v co nejkratší době odstranili celou příčinu – válku.“ Čili až skončí válka na Ukrajině, bude odstraněna veškerá příčina dnešních strastí?

A takhle jednoduché to někteří lidé mají. Hrůza je, že současně rozhodují o našich osudech, a ještě se u toho tváří, jak jsou nenahraditelně geniální.

AUTOR: Petr Hájek

[ZDROJ](#)